

атлетики України. ФЛАУ шукала варіанти залишитися “на плаву” до кінця 2020 року.

Головний тренер збірної України В’ячеслав Тиртишник повідомив що в 2021 році на легку атлетику виділили достатньо коштів та залишається надія на вдалу підготовку до Олімпійських ігор. Але найближчим часом в Україні серйозних змагань не буде. Є інформація що, якщо до проведення Олімпійських ігор не дійде до України масова вакцинація, то за допомогою коштів МОК буде зроблено 300-500 вакцинацій.

Можна зробити висновок про те, що діяльність з формування ресурсного забезпечення сучасної фізкультурно-спортивної організації повинна базуватися на принципах програмно-цільового управління, і передбачати такі напрямки: збільшення привабливості ФЛАУ для спонсорів (24%), налагодження партнерських стосунків з комерційними, громадськими та державними організаціями (20%), розробка та реалізація проекту розвитку спортивної інфраструктури (17%), забезпечення ефективної співпраці зі ЗМІ та інтенсивне поширення публікацій, освітньо-розвиваючих програм, фільмів про легку атлетику та її зірок (17%), стимулювання сертифікації спортивних споруд (10%), ввести інноваційні форми підвищення кваліфікації кадрів та створити цілісну систему підвищення кваліфікації тренерів за системою ІААФ (по 6%).

Література:

1. Артюшенко О. Ф. Легка атлетика: навчальний посібник для студентів факультетів фізичної культури. Черкаси: БРАМА-ІСУЕП. 2000. 316 с.

2. Гогін О. В. Легка атлетика: курс лекцій. Харк.держ.пед.ун-т ім. Г. С. Сковороди. Харків: "ОВС", 2001. 112 с.

3. Келлер В. С., Платонов В. Н. Теоретико-методические основы подготовки спортсменов. Львов: Украинская спортивная ассоциация, 1993. 270 с.

УПРАВЛІННЯ ФІЗИЧНИМ РОЗВИТКОМ ЛЮДИНИ

Кисляк М.С.

Науковий керівник: Курилко М.Ф., доцент

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Предметом вивчення теорії фізичного виховання є визначення закономірностей фізичного виховання людини як соціального явища.

За останній час у зв'язку з швидким розвитком науки, що стосуються безпосередньо ТМФВ, її стали виділяти як окрему галузь науки, яка базує свої досягнення на досягненнях як педагогіки, так і інших наук.

З цього визначення стає зрозумілим, що ТМФВ належить до педагогічних наук та навчальних педагогічних дисциплін. Її необхідно сприймати як спеціалізовану галузь загальної педагогіки. На відміну від інших педагогічних наук та дисциплін ТМФВ пізнає загальні закономірності, за якими в системі

виховання проходить управління фізичним розвитком людини та його фізичною освітою, в тому числі – передачу та засвоєння життєво необхідних вмінь і навичок [1].

Як справедливо стверджує відомий спеціаліст з фізичного виховання Б.А. Ашмарін, теорія і методика фізичного виховання не можуть існувати самостійно і розвиватися ізольовано одна від одної. Теорія створює фундамент для удосконалення процесу фізичного виховання дитячого та дорослого населення, узагальнюючи окремі закономірності з метою обов'язкового врахування їх у конкретних методиках. Методики, у свою чергу, створюють основу для теоретичних узагальнень у вигляді систем науково обґрунтованих методичних рекомендацій, властивих педагогічному процесу з даним контингентом тих, хто займається фізкультурою та спортом.

Джерела виникнення і розвитку теорії і методики фізичного виховання такі:

1. Практика громадського життя. Прагнення пізнати закономірності фізичного виховання і на їхній основі побудувати систему управління фізичним удосконалюванням людини.

2. Практика фізичного виховання. Перевіряються усі теорії і розробляються нові гіпотези.

3. Прогресивні ідеї про зміст і шляхи виховання гармонічно розвиненої особистості.

4. Результати досліджень як у галузі теорії і методики фізичного виховання, так і в суміжних галузях знань.

Як навчальна дисципліна, теорія фізичного виховання визначає:

- суть мети і завдань, які повинні бути вирішені у процесі фізичного виховання;

- принципові підходи до досягнення мети і вирішення завдань;

- ефективні засоби вирішення завдань;

- методи спільної роботи вчителя й учнів у процесі фізичного виховання,

- оптимальні форми побудови процесу фізичного виховання,

- закономірності управління процесом навчання і виховання фізичних якостей.

Основу рухових здібностей людини складають фізичні якості, а форму вияву – рухові уміння і навички. До рухових здібностей відносять силові, швидкісні, швидкісно-силові, рухово-координаційні здібності, загальну і специфічну витривалість. Про здібності людини судять не тільки за її досягненнями в процесі навчання або виконання будь-якої рухової діяльності, але і за тим, як швидко і легко вона набуває ці уміння і навички. Нині прийнято розрізняти п'ять основних фізичних здібностей: м'язова сила (силові здібності), швидкість (швидкісні здібності), координація (координаційні здібності), витривалість і гнучкість. Кожна з них має різні форми вияву в різних видах рухової діяльності.

Для розвитку рухових здібностей необхідно створювати певні умови діяльності, використовуючи відповідні фізичні вправи на швидкість, на силу і

т.д. Проте ефект тренування цих здібностей залежить, крім того, від індивідуальної норми реакції на зовнішні навантаження [2].

При вихованні фізичних здібностей необхідно визначити обсяг навантаження [3].

Висновки: теорія і методика фізичного виховання як наукова і навчальна дисципліна формує систему фундаментальних знань, що визначають професійну діяльність в галузі фізичного виховання. Знання теорії і методики фізичного виховання є провідною умовою розвитку творчого розв'язання проблем фізичного виховання. дозволяє засвоювати нові відомості, критично сприймати ті чи інші теоретичні положення і практичні дії, правильно оцінювати роль суміжних наукових дисциплін у реалізації завдань фізичного виховання, створювати основу для особистої педагогічної творчості.

Література:

1. Круцевич Т. Ю. Методи дослідження індивідуального здоров'я дітей та підлітків у процесі фізичного виховання. Київ, 1999. 230 с.
2. Мурза В. П. Фізичні вправи і здоров'я: навч. посіб. Київ, 1991. 256 с.
3. Худолій О. М. Загальні основи теорії і методики фізичного виховання: навч. посібник. Вид. 2-ге, переробл. і допов. Харків, 2008. 406 с.

УПРАВЛІННЯ СФЕРОЮ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ

Козуля С.Ю.

*Науковий керівник: Плотніков О.І., ст. викладач
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

Спорт і фізична культура є органічною складовою національної економічної системи, об'єктом державного регулювання, фундаментом культурної політики держави.

Як складова частина суспільного життя, спорт може існувати тільки в тісному взаємозв'язку зі всією політико-економічною системою суспільства.

У сучасному світі зростає усвідомлення ролі спорту як фактору вдосконалення природи людини і суспільства. Здоровий спосіб життя в цілому, фізична культура і спорт, зокрема, стають соціальним феноменом, об'єднуючою силою і національною ідеєю, що сприяє розвитку сильної держави і здорового суспільства. Фізкультурно-оздоровча і спортивна діяльність спрямовані на те, щоб органічно поєднувати зусилля держави, його урядових, суспільних і приватних організацій, установ і соціальних інститутів. Наразі ефективні моделі фізкультурно-спортивного руху створюються на нових економічних і правових відносинах, виступаючи у цілому політикою, спрямованою на взаєморозуміння, мир і дружбу між народами.

Спорт на всіх своїх рівнях є універсальним механізмом оздоровлення людей, способом їхньої самореалізації, самовираження і розвитку, а також засобом боротьби проти асоціальних явищ.